

των τούτων υπάρχουν ὡρισμένα πολλαπλᾶ ἀρχαί, ἀνώτερα καὶ κατώτερα· ὁμολογουμένως ὅμως πολὺ μεγάλη ἀξίωσις θὰ ἦτο νὰ ζητήσῃ τις παρὰ τῶν φυλάκων τούτων, ἂν μὲν εἶνε ἀνώτεροι, ἄλλο τι ἢ τὴν πλήρη ἀδιαφορίαν καὶ τὴν εἰς τὰς ἰδιαιτέρας τῶν ὑποθέσεις ἐνασχόλησιν, ὅταν δὲν καταγίνωνται εἰς τὴν ἐκπόνησιν ποικίλων σχεδίων πρὸς μείζονα καταστροφὴν καὶ παραμόρφωσιν αὐτῶν, ἂν δὲ εἶνε κατώτεροι, ἢ τὴν τακτικὴν φροντίσιν εἰς τὰ γειτονικά οἰνωπώεα.

Καὶ ἂν μὲν τὸ πρᾶγμα περιορίζετο εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὰ κάπως μεμακρυσμένα τῶν κέντρων μέρη, θὰ ἦτο ἴσως κατὰ τι ὑποφερτὸν καὶ δικαιολογήσιμον· ἄλλ' ἢ ἀνάλογος, ἢ ἴσως καὶ χειρότερα, κατὰστασις τῶν ἐν αὐτῇ τῇ πρωτεύουσῃ, ἐμφαίνει διὰ λογαριασμὸν πάντων ἡμῶν οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀναισθησίαν παχυδέρμων, ἀξίων νὰ συναγωνισθῶσι κατὰ πάντα πρὸς ὅλας τὰς ἀγέλας τῶν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Γάγγου βοσκόντων ἐλεφάντων καὶ ἵπποποτάμων. Ὁ θέλων νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀληθείας τούτου, δὲν ἔχει ἢ νὰ περιέλθῃ τὰ ἐν τῇ πόλει καὶ εἰς τὰ περίεξ αὐτῆς ἐγκατεπαρμένα μνημεῖα, ἀρκεῖ μόνον νὰ ὀπλισθῇ μὲ ὑπομονὴν καὶ νὰ φράξῃ στεγανῶς τὴν ῥίνα. Τὸ θέαμα τῆς χρησιμοποίησεως τῆς πρώτης τυχούσης στήλης ἢ τοῦ πρώτου τυχόντος τάφου ἢ τοῦ πρώτου τυχόντος ναοῦ ὡς οὐρητηρίου ἢ ἀποχωρητηρίου εἶνε συνθέστατον, τὸ δὲ πάθημα τῆς ἐν Μεσολογγίῳ Ἑλληνίδος τοῦ Δαυὶδ ὑφίστανται ἐπίσης πάντες οἱ ἐν ὑπαίθρῳ κίονες καὶ πάντα τὰ μὴ συγκεντρωμένα ἐν μουσεῖοις ἀγάλματα, μὲ μόνην τὴν μικρὰν διαφορὰν ὅτι ἀντὶ παλληκαρίων ἥρωες εἶνε οἱ ἀγυῖοπαῖδες καὶ ἀντὶ τουφεκίων καὶ σφαιρῶν χρησιμοποιοῦνται λίθοι καὶ σφενδόναι. Τὴν δὲ συστηματικὴν καὶ ὡς ἐκ προθέσεως ἀδιαφορίαν τῶν λεγόμενων ἀρμοδίων πρὸς πάσας τὰς ἱεροσυλίας τούτας κάλλιστα νομίζω ὅτι δύναται νὰ ἐξεκονίσῃ τὸ ἐπόμενον ἀνέχδοτον: Πρὸ τίνος χρόνου ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας, ἀγανακτήσας ἐκ τοῦ καθημερινοῦ θεάματος τοῦ ἐν ἐνὶ τῶν κεντρικωτέρων μερῶν τῆς πόλεως, ὅπου ὁ καλλίτερός καὶ ὁ μᾶλλον συχναζόμενος τῶν περιπάτων, καταπεπτοκότος στόλου τοῦ Ὀλυμπίου, παντοιοτρόπως καταστρεφόμενον καὶ μολυνομένον, ἐδημοσίευσεν ἀνωνύμως ἐν πρωτῷ τινι πολλῷ σύντομον ἀρθρίδιον, ἐν ᾧ κατήγγελλε τὴν ἀθηναϊκὴν ταύτην βδελυγμίαν, παρετήρει δὲ ὅτι ἐνῷ ἐπὶ τοῦ στόλου διαπράττονται τὰ αἴσχη ταῦτα ἐλευθέρως, ὀλίγω παρακάτω ἴστανται δύο κομψὰ φυλακεῖα, κενὰ πάντοτε φυλάκων. Καὶ οἱ μὲν ἀρμόδιοι οὐδὲν ἀπολύτως ἔπραξαν σχετικὸν πρὸς τὰ καταγγελλόμενα· ἀλλὰ μετ' ὀλίγας ἡμέρας διαβάνων τις ἐκείθεν εἶδεν ὅτι ὁ φύλαξ, μαθὼν φαίνεται τὰ γραφέντα καὶ φορηθεὶς — παραλόγως — μήπως χάσῃ τὴν θέσιν του, ἠθέλησε νὰ συμβιδάσῃ καὶ τὴν ἰδίαν του ἀνάγκην τοῦ νὰ μὴ παρὰμένη ποτὲ εἰς τὸ φυλακεῖόν του καὶ τὸ καθῆκόν του, καὶ ἀπηγόρευσε νὰ εἰς τοὺς διαβάτας νὰ κἀνουν τίποτε εἰς τὴν πεσμένην κολόνα, ἐπιγράψας τοῦτο διὰ κολοσσαίων γραμμάτων ἐπ' αὐτῆς ταύτης. Διὰ νὰ μὴ μοῦ καταλογισθῇ ὅμως ἀπλότης ὑπερβολικῆς, ἢς ὁμολογῶ ταπεινῶς ὅτι στεροῦμαι, σπεύδω νὰ δηλώσω ὅτι οὔτε τότε οὔτε καὶ νῦν ἐπίστευσα οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ὅτι ἡ διὰ τοῦ τύπου ὑπόδειξις οἰωνοῦποτε

τοιούτων ἀτόπων δύναται νὰ ἔχῃ ὡς συνέπειαν τὴν διόρθωσιν τῶν ἢ ἄλλο τι πρακτικὸν ἀποτέλεσμα. Ὁ ἀνὰ πᾶν ἔτος χυνόμενος ἐν ταῖς στήλαις τῶν ἐφημερίδων χεῖμαρρος μελάνης ἐπὶ τοῖς ἐμπρησμοῖς τῶν δασῶν οὐδ' ἐνὸς δένδρου τὴν πυράκτωσιν ἠδυνήθη ποτὲ νὰ κατασβέσῃ ἢ νὰ ἐμποδίσῃ, Ἀπὸ πολλοῦ δὲ ἡμεῖς οἱ ἐν Ἑλλάδι ἔχοντες τὴν ἰδιοτροπίαν ν' ἀφιερῶμεθα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ τύπου διδασκόμεθα ὅτι ὀφείλομεν νὰ ἐκπληρώμεν τὸ καθῆκόν μας, γνωρίζοντες ὅμως ταυτοχρόνως ὅτι ὀλιγωτέρας ἐλπίδας πρέπει νὰ ἔχῃ τις νὰ ἀκουσθῇ γράφων ἐν αὐτῇ ἢ βοῶν ἐν τῇ Διαχάρᾳ.

ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΑΚΗΣ.

ΜΙΚΡΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Ἡ ζηλοτυπία προέρχεται μόνον ἐξ ἀγάπης καὶ εἶνε ἀπαραίτητος συνοδὸς αὐτῆς;

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Καὶ πρῶτον τί λέγεται ζηλοτυπία; Ἄν ἀνοίξετε τὰ λεξικά θὰ ἴδετε ὅτι ἡ ἰδέα τῆς ἀξιώσεως τῆς ἀποκλειστικῆς προτιμήσεως ἐν τῷ ἔρωτι ἔρχεται κατόπιν πολλῶν ἄλλων σημασιῶν τῆς ζηλοτυπίας. Φθόνον «πρὸς τινὰ ὑπὲρ τινος» ὀρίζει ὁ Αἰσχίνης τὴν ζηλοτυπίαν. Ὁ Πλούταρχος δὲ «λύπην ἐπὶ τῷ ἄλλῳ παρῆναι, ὧν αὐτὸς ἐπεθύμησε καὶ ἔχει»· ἀκόμη καὶ εἰς τὰς νεωτέρας γλώσσας, εἰς τὰς ὁποίας ὁ κύκλος τῆς ζηλοτυπίας ἐιδικεύθη πολὺ περισσότερον καὶ σχεδὸν πάντοτε ἐξεγείρει ἐν ἡμῖν συγχρόνως καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ ἔρωτος, μόλις ἐν τῇ ἑκτῇ αὐτῆς ἐκδοχῇ ἡ λέξις ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ Λιττρέ ὡς ἐξῆς: «Αἰσθημα γεννόμενον ἐν τῷ ἔρωτι καὶ προερχόμενον ἐκ τοῦ φόβου μὴ τὸ ἀγαπώμενον πρόσωπον προτιμᾷ ἄλλον». «Ὡστε καὶ μόνον ἀπὸ τῶν ἀναδίφησιν τῶν λεξικῶν, πρὶν ἀνοίξωμεν τὸν ὀγκώδη τῶν ἀνταποκρίσεων φάκελλον ὅστις κεῖται ἐνώπιόν μου, διὰ ν' ἀνθολογήσωμεν ἐκεῖθεν πᾶσαν σκέψιν ἀξίαν τοῦ κόπου νὰ μνημονευθῇ, ἡμποροῦμεν νὰ θεωρήσωμεν τὸ ζήτημα ὡς λελυμένον: Ἡ ζηλοτυπία δὲν προέρχεται μόνον ἐξ ἀγάπης, οὐδὲ εἶνε ἀπαραίτητος συνοδὸς αὐτῆς.» Ἄν θίσετε μόνον, (ἐπειδὴ ἐν γένει δὲν μοῦ ἀρέσκουν ποτὲ αἱ κατηγορηματικαὶ διαβεβαιώσεις καὶ μισῶ, μὲ ὅλην μου τὴν ψυχὴν, τοὺς στενοκεφάλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐπὶ ὅλων τῶν ζητημάτων ἔχουν ἐκ τοῦ προτέρου γνώμας ὠρισμένας, ἐξαγομένους κατὰ τὰς περιστάσεις ἐτοιμούς καὶ ἀναλλοιώτους ὡς ἀπὸ ἐρμαρίων μουσείου) δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν: «Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἰσχυρὸς καὶ ἀληθὴς ἔρως, χωρὶς ζηλοτυπίαν, εἶνε παραδοξολογία, ἐξαιρέσις τοῦ κανόνος, παράδεισος ποθεινός, ἀλλ' ἴσως ἀνυπαρκτος».

Ἄλλ' ἀκούω ἤδη τὰς διαμαρτυρήσεις ὅλων ὅσοι ἔσπευσαν ν' ἀπαντήσωσιν εἰς τὰ ἐρωτήματα τῆς Ἑστίας, κοπιᾶσαντες νὰ διατυπώσωσι μίαν

ιδιὴν των γνώμην ἢ νὰ δανεισθῶσι ξένην τινα, ἢ περιορισθέντες ἔστω καὶ εἰς ἓν ἀπλοῦν *Ναὶ ἢ Ὅχι*.

— Πῶς, κύριε, ἀνεκφυγεῖτε τὰ ἀποτελέσματα πρὶν κάμετε τὴν διαλογὴν; Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐφαρμόζετε τὴν καθολικὴν ψηφοφορίαν;...

Ἦσυχάσατε, παρακαλῶ, ἀγαπητοὶ συμπολίται μου. Δὲν πρόκειται νὰ σὰς ἐπιβάλω τὸν ὑποψήφιόν μου διὰ τῆς λόγῃς. Θ' ἀριθμώσωμεν τὰς ψήφους τοῦ καὶ θὰ ἰδῇτε ὅτι εἰς τὸ τέλος ὁ πλειοψηφῶν εἶνε αὐτός. Σχεδὸν παμψηφεῖ.

— Ἀπὸ τοῦ σημείου, ὅπου παύει ἡ ζηλοτυπία, ἀρχίζει ἡ ἀδιαφορία.

Πάτριαι

Δ. Γ.

— Τὰ εὐσμότερα ρόδα εἶνε ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἔχουν πλειοτέρας ἀκάνθας.

Ὁδησὸς

Βοτανικὸς.

— Ἡ ζηλοτυπία εἶνε ἡ ἀκόνη, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ ἔρωσ ὀξύνεται.

Ζάκυνθος

Μ.

— Δὲν ἐννοῶ πῶς δύναται ν' ἀγαπᾷ κανεὶς χωρὶς νὰ ζηλοτυπῇ.

Ἀθῆναι

Ζηλιάρα.

— Τί λέγετε περὶ τῶν δύο αὐτῶν γνωμῶν τοῦ Λαροσφουκῶ: «Ἡ ζηλοτυπία γεννᾶται πάντοτε μετὰ τοῦ ἔρωτος, ἀλλὰ δὲν συναποθνήσκει μετ' αὐτοῦ.»

— «Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ εἶνε ποτὲ ζηλότυπος, ὅταν ἔχῃ ἀφορμὰς νὰ ζηλοτυπῇ». Ἡ πρώτη ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ζηλοτυπία δὲν εἶνε ἀπαραίτητος συνοδὸς τῆς ἀγάπης... ἡ δευτέρα ὅτι ὁ Λαροσφουκῶ λέγει εὐφρῶς μίαν ἀνοησίαν. Ἄν ἡ γνώμη τοῦ ἦτο δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθῇ, ἡ ζηλοτυπία θὰ ἐφυγαδεύετο ἀπὸ τὸν κόσμον. Ὅταν εἴχαμεν ἀφορμὴν νὰ ζηλοτυπῶμεν, δὲν θὰ ἐζηλοτυποῦμεν ἐξ ὑπολογισμοῦ· ὅταν δὲν εἴχαμεν... δὲν θὰ ἐζηλοτυποῦμεν ἐξ ἐλλείψεως ἀφορμῆς.

Μασσαλία

Κυρία Ω.

Ἄλλὰ, κυρία μου, διατὶ ἐξελέξατε ἀκριβῶς τὰς ἀδικωτέρας περὶ ζηλοτυπίας γνώμας τοῦ Λαροσφουκῶ; Ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι, ἐγὼ δὲ προτιμῶ αὐτάς ἐκείνων, τὰς ὁποίας ὑμεῖς εἰρωνεύεσθε μὲ τόσῃν λογικῇ. Οὕτως ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς δευτέρας τῶν παρατιθεμένων ὑφ' ὑμῶν, ἀλλ' ὀλιγώτερον ἀποφθεγματικῶς διατετυπωμένην, εὐρίσκω τὴν ἐξῆς: «Μόνον τὰ πρόσωπα, τὰ ὅποια ἀποφεύγουσι νὰ δίδωσιν ἀφορμὰς ζηλοτυπίας, εἶνε ἄξια νὰ προκαλῶσι τὴν ζηλοτυπίαν». Ἐχετε καμμίαν ἀντίρρησην εἰς αὐτό; Ἐλπίζω ὅχι. Σημειώσατε ὅτι λέγομεν «ἀπλῶς εἶνε ἄξια», δὲν ζητοῦμεν δὲ νὰ ἐπιβάλωμεν μὲ τὸ σταγιὸν τὸ ἀξιώμα μας, γνωρίζοντες πόσον δύσκολον εἶνε νὰ κάμνωμεν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θέλομεν, προκειμένου περὶ ἀγάπης. Καὶ μία ἄλλη: «Ὑπάρχει ἐν τῇ ζηλοτυπίᾳ πλειοτέρα φιλαυτία ἢ ἀγάπη». Ἄλλ' εἰς αὐτὸ ἤμπορούσατε νὰ παρατηρήσετε: «Καὶ εἰς τὸ βάθος ποίου αἰσθήματος δὲν ἀνευρίσκομεν τὴν φιλαυτίαν;»

Μετὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν παρέκβασιν, ἐξακο-

λουθῶ ν' ἀποθησαυρίζω τὰς γνώμας τῶν ἀνταποκριτῶν τῆς *Ἑστίας*:

— Ἀγαπᾷ ἀτελῶς ὁ μὴ ἀγαπῶν μετὰ τοῦ πόθου τῆς ἀπολύτου προτιμήσεως—ὅστις εἶνε ἡ ζηλοτυπία.

Ἀθῆναι

Ἐρωτευμένος.

— Εἰς ἀνὴρ ἡγάπησεν ἀληθινὰ εἰς τὸν κόσμον—ὁ Ὁθέλλος.

Ἀθῆναι

Εἶδα.

Καμμία κοκέτα; τὴν ὁποίαν δὲν ζηλεύουν βέβαια ἀρκετά. Στοιχηματίζω.

— Δυνατὸν νὰ ζηλοτυπῇ τις χωρὶς ν' ἀγαπᾷ καὶ διὰ τοῦτο πολλάκις ὁ ἔρωσ ἐγεννήθη ἐκ τῆς ζηλοτυπίας. Οὐδέποτε ὅμως ἐρᾶται τις ἀληθῶς χωρὶς νὰ ζηλοτυπῇ.

Λευκάς

Λ. Σ.

— Ἡ ζηλοτυπία, ἀπορρέουσα ἀπὸ τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγωῖσμοῦ, δύναται νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἄνευ ἔρωτος· ἀλλ' εἰς τὸν ἀληθῶς ἐρῶντα ὑπάρχει πάντοτε, διότι παραδόξως ἐν τῷ ἔρωτι συνυπάρχουσιν εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν ἀνεπτυγμένα δύο ἀντίθετα αἰσθήματα: Ὁ ἐγωῖσμός καὶ ἡ αὐταπάρνησις.

Πύργος

Ο. Ω.

Ὅχι πολὺ νέα πράγματα βίβαια, ἀλλ' ἄς λέγονται αἱ ἀλήθειαι. Δὲν βλάπτει.

— Ὁ Ὁθέλλος δὲν ἀγαπᾷ, μαίνεται.

Κύθηρα

Ν. Σ.

Ὁ κ. Ν.Σ. ἄς τὰ κάμῃ καλὰ μὲ τὴν Εὐαν. Φοβούμεθα ὅτι ποτὲ δὲν θὰ τὸν ἐξέλεγεν ὡς συζυγον ἢ ἐραστήν.

— Σὰς παραπέμπω εἰς τοὺς στίχους τοῦ ποιητοῦ: Ὁ ἔρωτας παντρεύτηκε τὴν ζήλεια ἐς τὴν καρδίᾳ μου. Καὶ γέννησαν χίλια παιδιὰ, τὰ χίλια βάσανά μου, σὰς εὐχομαι δὲ ποτὲ νὰ μὴ ζηλεύσετε εἰς τὴν ζωὴν σας.

Ναύπλιον

Ἀγκάθι.

— Ἡ κυρία Λεσπινὰς διέκρινε δύο εἴδη ζηλοτυπίας: τὴν χυδαίαν ζηλοτυπίαν, ἡ ὁποία εἶνε αἰσθημα δυσπιστίας πρὸς τὸ ἀγαπώμενον πρόσωπον καὶ τὴν λεπτὴν ζηλοτυπίαν, ἡ ὁποία εἶνε αἰσθημα δυσπιστίας πρὸς ἑαυτὸν. Τὴν πρώτην ζηλοτυπίαν ἄς τὴν ἀφήσωμεν εἰς ἐκείνους, τῶν ὁποίων ἡ ἀγάπη δὲν ἐγνώρισε ποτὲ τὰς μεθυστικὰς πτήσεις πρὸς τὸ ἄπειρον· ἄς κρατήσωμεν δὲ διὰ τὸν ἑαυτὸν μας τὴν δευτέραν. Ἡ πρώτη εἶνε τὸ βαρὺ καὶ πρόστυχον μύρον, τὸ ὅποιον λέγει εἰς ὅλον τὸν κόσμον: «Εἶμαι ἐδῶ καὶ ἀγρυπνῶ». Ἡ δευτέρα τὸ ἀβρὸν ἄρωμα, τὸ ὅποιον ψιθυρίζει ἡδέως ὥστε ν' ἀκούεται μόνον ἀπὸ τὸ ἀγαπώμενον πρόσωπον: «Γνωρίζω ὅτι δὲν ἤμπορεῖς νὰ μὲ ἀπατήσῃς· ἀλλὰ θεωρῶ τὸν ἑαυτὸν μου τόσον ἀνάξιον ν' ἀγαπᾶται ἀπὸ σέ»

Ἀθῆναι

Ἰδαρικός.

— Ἀντὶ ἄλλου ἐράνου δέχεσθε μίαν δανεικὴν γνώμην; «Ἡ ζηλοτυπία κυρίως εἰπεῖν εἶνε ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία πρὸς διατήρησιν ἀγαπητοῦ ἀντικειμένου καὶ παρεμπόδισιν ἄλλου ν' ἀπολαύσῃ ὅ,τι θελομεν ἡμεῖς μόνον ν' ἀπολαύσωμεν· ἐξ οὗ συμπεραίνω ὅτι δύναται τις νὰ εἶνε ζηλότυπος δι' ὅ,τι ἀγαπᾷ καὶ ὅτι δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἀγαπᾷ τις τίποτε ἄνευ ζηλοτυπίας».

Καλάμαι

Δοροκλέπος.

— Πιστεύω ὅτι δὲν ἤμπορεῖ ν' ἀρνηθῇ τις τὴν αὐ

θεντίαν τῆς Νινῶν Δελαγκλῶ εἰς τὰ ζητήματα τοῦ ἔρωτος. Ἰδοὺ λοιπὸν τί λέγει αὐτὴ περὶ ζηλοτυπίας: «Αἱ γυναῖκες μισοῦσι πάντα ζηλότυπον μὴ ἀγαπώμενον, ἀλλὰ θὰ δυσηρεστοῦντο ἂν τις ἡγάπα αὐτάς, χωρὶς νὰ εἶνε ζηλότυπος.»

Κωνσταντινούπολις Μία ἀναγνώστρια.

— Ἡ ζηλοτυπία. ὡς ἡ χρυσὴ, κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ τὰ βλέπῃ ὅλα ἄσχημα.

Ἀθήναι Φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς.

— Ὁ ζηλότυπος εὐρίσκει πάντοτε περισσότερα παρ' ὅσα ζητεῖ.

Πειραιεὺς Ἀριθ. 34.

— Ἡ βασιλικὴ γραφίς τῆς Κάριεν Σύλβα ἐχάραξεν

εἰς τὸ βιβλίον, τὸ ἐπιγραφόμενον Σ κ έ ψ ε ι ς Β α σ ι λ ί σ σ η ς, τὴν ἐξῆς γνῶμην: «Ἡ ζηλοτυπία τοῦ μνηστῆρος εἶνε φόρος τιμῆς — ἡ ζηλοτυπία τοῦ συζύγου εἶνε ὕβρις».

Σῦρος

Δεσποινὶς Ε.

— Ἡ ζηλοτυπία δὲν προέρχεται ἀπὸ τὸν ἔρωτα τὸν ὁποῖον αἰσθάνεται τις, ἀλλ' ἀπὸ τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον ἀξιοῖ. Εἶνε ἄρα αἰσθημα μετρημισμένον — καὶ ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ τοὺς ὑποκριτάς.

Κέρκυρα

Εἷς ἀξιωματικός.

— Σύζυγος ζηλότυπος δὲν εἶνε πλέον ὁ ἀγαπῶν ἔραστής — ἀλλ' ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ ὁποῖου κινδυνεύει ἡ ἰδιοκτησία.

X...

Λάρισα

Δ. Γ. Κ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Οἱ ἀστέρες τῶν παρασῆμων. Ὁ μέγας δούξ Μιχαήλ, ὁ ἀδελφὸς τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσσίας Νικολάου, ἦτο ὀνομαστὸς διὰ τὴν καυστικὴν εἰρωνείαν καὶ τὴν ἐτοιμότητα τῶν λόγων του. Τὸ ἐπόμενον ἀνέκδοτον καταδεικνύει ὅπως δίκαιον εἶχον οἱ αὐλικοὶ νὰ φοβῶνται τὴν δηρικτὴν ἐλευθεροστομίαν αὐτοῦ. Κατὰ τινα ὑπόδοχὴν ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ μεγάρου τοῦ δουκὸς παρήσαν πλὴν τῶν ἀνωτάτων πολιτικῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ καὶ πολλοὶ ἄνδρες ἐξέχοντες ἐν ταῖς ἐπιστήμαις καὶ ταῖς τέχναις. Πάντες ἐν μεγάλῃ στολῇ, καταπεποιικιμένην δι' ἀστέρων καὶ σταυρῶν πολυπληθῶν παρασῆμων, περιέφεροντο ἀγερώχως ἀνὰ τὰς αἰθούσας ἀναμένοντες τὴν εἴσοδον τοῦ μεγάλου δουκός, μόνος δὲ εἰς τινα γωνίαν ταπεινῶς ἰστάμενος ἀνὴρ τις ἔφερεν ἄπλοον φράκον. Μόλις ὅμως εἰσέλθον ὁ μέγας δούξ καὶ ἐχαιρέτισε τὴν συνάθροισιν. διέκρινε τὸν φέροντα τὴν ἄπλην ἐνδυμασίαν ἄνδρα καὶ ἀναγνωρίσας ὅτι οὗτος ἦτο ὁ σοφὸς ἀστρονόμος Στρούβε, ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐν Πουλτάβα ἀστεροσκοπείου, προσεκάλεσεν αὐτὸν πλησίον του καὶ μετὰ πλείστης εὐμενείας συνομιλήσας μετ' αὐτοῦ ἐπὶ πολλῇν ὥραν. Ἐπειδὴ δ' ὁ σοφὸς ἀστρονόμος ἐσάστισεν ὀλίγον ἐκ τῆς τοιυῦτης τιμῆς καὶ πολλὴν ἀδεξιότητα ἔδειξεν ἐν τῇ συμπεριφορᾷ του πρὸς τὸν μέγαν δούκα, οἱ παριστάμενοί ἐμετρίων καὶ εἰρωνεύοντο αὐτόν. Τοῦτο δὲ παρατηρήσας ὁ μέγας δούξ ἐστράφη ἄμεσως πρὸς τοὺς αὐλικούς καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς. «Κύριοι μου, πρέπει νὰ εἰσθε κάπως ἐπιεικεῖς πρὸς τὸν μέγαν ἀστρονόμον. Ὁ ταλαίπωρος τὰ ἔχασε

διότι βλέπει ἐδῶ ὅτι πολλοὶ ἀστέρες δὲν εἶνε εἰς τὸν τόπον των.»

Ὁ Βάλτερ Σκόττ καὶ ὁ ἐπαίτης. Ἐπαίτης ἐζήτησε παρὰ τοῦ διασήμεου συγγραφῆως ἡμισυ σελλίνιον· ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνος ἔτυχε νὰ μὴ ἔχῃ μικρὰ νομίσματα. ἔδωκε εἰς τὸν ἐπαίτην ἓν σελλίνιον λέγων: — Νὰ ἔνα σελλίνιον καὶ μὴ λησμονῆς πῶς μοῦ χρεωστεῖς τὸ μισό. — Βέβαια θὰ τὸ θυμῶμαι, ἀπαντᾷ ἐτόιμως ὁ ἐπαίτης καὶ ὁ Θεὸς νὰ ἔχῃ καλὰ τὴν εὐγενεῖάν σας τόσον καιρὸ ὅσος θὰ περάσῃ ὡς ποῦ θὰ μπορέσω νὰ ξεπληρώσω τὸ χρέος μου.

Ἀνάμνησις τοῦ Βάγνερ. Ἐκ τοῦ νεωτάτου ἔργου του Guy de Maupassant φέροντος τὸν τίτλον «Πλανητικὴ ζωὴ» καὶ περιέχοντος ὁδοπορικὰς ἐντυπώσεις ἀποσπῶμεν τὴν ἐξῆς σελίδα: «Μανθάνω ὅτι ὁ περιφανὴς γερμανὸς μελοποιὸς διήλθεν ὁλόκληρον χειμῶνα ἐν Παλέρμῳ, κατέλιπε δὲ τὴν πόλιν ταύτην ὀλίγον καιρὸν πρὸ τοῦ θανάτου του. Ὅπως παντοῦ οὕτω καὶ ἐπαύθῃ ἔδειξε τὴν δυστροπίαν τοῦ χαρακτῆρός του καὶ τὴν ἀπίστευτον ὀλαζονείαν του, ἀφῆκε δὲ μνήμην κατ' ἑξῆς ἁκοινωνήτου ἀνθρώπου. Ἡθέλησα νὰ ἰδῶ τὰ δωμάτια τὰ ὁποῖα κατέγειν ὁ μεγαλοφυὴς μουσικός, διότι ἐνόμιζον ὅτι θὰ ὑπῆρχεν ἐκεῖ κάτι τι τὸ ὁποῖον νὰ τον ἐνθυμίζει καὶ ὅτι θὰ ἐπανεύρισκον ἀντικειμένον τι ἀνῆλκον εἰς αὐτόν· ἔδραν τὴν ὁποίαν ἐπροτίμα, τὴν τράπεζαν ἐφ' ἧς εἰργάζετο, σημεῖόν τι τέλος πάντων οἶον· δὴποτε δεικνύον τὴν διάθασίν του, ἔγνος μιᾶς μανίας του ἢ τεκμήριον μιᾶς συνηθείας του. Οὐδὲν ἄλλο εἶδον κατὰ πρῶτον παρὰ μόνον τὰ ὠραῖα δωμάτια ἐνὸς ξενοδοχείου. Μοῦ κατέδειξαν τὰς μεταβολάς, τὰς ὁποίας ἔκτοτε εἶχον ἐπιφέρει, μοῦ ἔδειξαν ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου τὴν θέσιν τοῦ μεγάλου διβανίου ὅπου ἐσώρευε τοὺς λαμπροὺς καὶ χρυσοποικίλους τάπητας. Ἀλλ' ἐγὼ ἤνοιξα τὸ μετὰ κατόπτρου φύλλον τοῦ ἄρμαριου. Ἀρωμα θελκτικὸν καὶ ἱσχυρὸν ἀνεδόθη ἐκεῖθεν, ὅμοιον πρὸς τὸ θώπευμα αὔρας, ἧτις διήλθε διὰ ῥοδοπληθούς ἀγροῦ. Ὁ ξενοδόχος, ὅστις με ὡδήγει, μοῦ εἶπε: «— Ἐκεῖ ἐφύλαττε τὰ ἀσπρόρρουχά του, ἀφοῦ πρῶτον τὰ ἐρράντιζε με ῥοδόσταγμα. Ἡ μυρωδιὰ αὕτη θὰ μένῃ τόρα ἐδῶ διὰ πάθος.» Ἀνέπνευσα τὸν ἀνασασμὸν ἐκείνον τῶν ἀνθέων, τὸν κεκλεισμένον ἐντὸς τοῦ ἐπίπλου, λησμονημένον ἐκεῖ, αἰγμάλωτον. Καὶ μοῦ ἐφάνη τῶνόντι ὅτι ἀνεύρισκα κάτι τι τοῦ Βάγνερ, ὁσφαινόμενος τὸ μύρον ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἡγάπα, ὀλίγον ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ του, ὀλίγον ἐκ τοῦ πόθου του, ὀλίγον ἐκ τῆς ψυχῆς του, ἀνακαλύπτων τὸ τίποτε ἐκείνου τῶν συνηθειῶν τῶν ἀποκρύφων καὶ ἀγαπητῶν, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸν βίον τὸν ἰδιαίτατον ἐνὸς ἀνδρός.»